

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 89/666/EWG, 2005/56/WE i 2009/101/WE w zakresie integracji rejestrów centralnych, rejestrów handlowych i rejestrów spółek

COM(2011) 79 wersja ostateczna – 2011/0038 (COD)

(2011/C 248/20)

Sprawozdawca: **Miklós PÁSZTOR**

Parlament Europejski, w dniu 8 marca 2011 r., oraz Rada, w dniu 16 marca 2011 r., postanowiły, zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. g) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 89/666/EWG, 2005/56/WE i 2009/101/WE w zakresie integracji rejestrów centralnych, rejestrów handlowych i rejestrów spółek

COM(2011) 79 wersja ostateczna – 2011/0038 (COD).

Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 26 maja 2011 r.

Na 472. sesji plenarnej w dniach 15–16 czerwca 2011 r. (posiedzenie z 15 czerwca) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 144 do 2 – 4 osoby wstrzymały się od głosu – przyjęła następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 EKES wyraża zadowolenie z publikacji dyrektywy, która jest ważnym krokiem naprzód w rozwoju jednolitego rynku. Umożliwia ona realizację szerszej zakrojonych celów przedsiębiorstw, pracowników, konsumentów i europejskich obywateli, zgodnie ze strategią „Europa 2020” i „Small Business Act”. Jednakże wniosek w obecnej formie, przewidujący ujednoczenie najważniejszych wytycznych i aktów oraz zastąpienie dobrowolnej współpracy wiążącym prawnie obowiązkiem na całym obszarze Unii, zaspokaja jedynie niektóre ze zgłoszonych podstawowych postulatów.

1.2 Jednocześnie wniosek pozostawia wiele niepewności jeśli chodzi o wdrożenie. Wiele spraw pozostawiono w gestii Komisji, która ma je uregulować w przyszłych przepisach. EKES ma nadzieję, że zostanie włączony również do dalszych prac prawodawczych i że pozostanie partnerem Komisji przy opracowywaniu tych przepisów.

1.3 EKES wolałby, aby wniosek konsolidował trzy zmienione dyrektywy i zawierał określony rzeczywiście niezależnie zakres wymagań Unii w tej dziedzinie⁽¹⁾. Wraz ze zmianami i aktami delegowanymi, które zostaną przyjęte w późniejszym terminie, wdrażanie stanie się nieco mniej przejrzyste. Z tego powodu EKES podtrzymuje swoje stanowisko w tej sprawie wyrażone przy okazji omawiania zielonej księgi i ma nadzieję, że zostanie ono uwzględnione w przyszłych przepisach.

⁽¹⁾ Pierwsza i jedenasta dyrektywa mogą zostać rzeczywiście łatwo połączone, gdyż ich przedmiot jest podobny (ogłaszanie informacji o spółkach), podczas gdy w wypadku dyrektywy w sprawie transgranicznego łączenia się spółek ogranicza się to do jednego aspektu: przejrzystości rejestrów handlowych w wypadku operacji transgranicznych.

1.4 Komitet uważa, że poważnym brakiem jest pominięcie w przepisach kwestii przenoszenia siedziby, która – jak wskazano w zielonej księdze – staje się coraz istotniejsza na coraz bardziej jednolitym rynku. EKES uznaje za straconą okazję fakt, iż prawodawca nie dążył do uznania za model przywołanej skądinąd zasady przejrzystości papierów wartościowych.

1.5 EKES popiera zawarte we wniosku zmiany dotyczące dyrektyw 89/666/EWG i 2005/56/WE.

1.6 Jeśli chodzi o zmianę dyrektywy 2009/101/WE, Komitet uważa, że istotne jest, by:

— dane były publikowane możliwie najszybciej, tzn. tak szybko, jak tylko pozwalają na to ograniczenia techniczne i prawne;

— wniosek o podstawowe informacje był bezpłatny w ramach jednolitego systemu europejskiego (EKES zgłaszał już wcześniej takie zalecenie);

— wyjaśniono kwestię kosztów budowy i eksploatacji systemu, co obecnie nie jest jasne; Komitet żałuje tu, iż we wniosku nie zawarto analizy oddziaływania; podkreśla jednak, że Unia musi przewidzieć fundusze na pokrycie tych kosztów;

— korzystanie z systemu pozwalało na jak najbardziej bezpośredni dostęp do informacji i umożliwiało ograniczenie do minimum ich druku.

1.7 EKES przyjmuje 1 stycznia 2014 r. jako ostateczny termin wdrożenia przez UE i państwa członkowskie niezbędnych aktów prawnych. Uważa jednak za konieczne wyznaczenie przez UE wewnętrznego terminu wejścia w życie środków określonych w aktach delegowanych.

2. Treść wniosku dotyczącego dyrektywy

2.1 Dyrektywa ma na celu poprawę przejrzystości warunków prawnych i fiskalnych dla przedsiębiorstw, które coraz częściej korzystają z możliwości oferowanych przez jednolity rynek oraz wzmocnienie w ten sposób klimatu zaufania do tego rynku tak, aby sprzyjać wykorzystaniu przewag konkurencyjnych wynikających ze stosunków między partnerami handlowymi.

2.2 W oparciu o dyrektywę państwa członkowskie muszą przedsięwziąć niezbędne środki, aby partnerzy i strony trzecie mieli łatwy dostęp na całym terytorium UE do dokumentów i informacji dotyczących przedsiębiorstw i utrzymywanych przez nie stosunków z innymi podmiotami. Nie było dotąd żadnego skutecznego zobowiązania ani możliwości w tym zakresie. Problem przejrzystości jest szczególnie dotkliwy i wymaga podjęcia pilnych działań w przypadku łączenia się i podziału przedsiębiorstw położonych po obu stronach danej granicy lub lokalnych oddziałów danego przedsiębiorstwa podlegających prawu innego państwa członkowskiego.

2.3 Komisja proponuje rozwiązanie polegające na zmianie wcześniejszych dyrektyw:

- dyrektywa nr 89/666/EWG dotycząca wymogów ujawniania informacji odnośnie do oddziałów utworzonych w innym państwie członkowskim (jedenasta dyrektywa);
- dyrektywa 2005/56/WE w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych;
- dyrektywa 2009/101/WE dotycząca gwarancji, które mogą być udzielane partnerom i stronom trzecim (nowa dyrektywa dotycząca ujawniania informacji o przedsiębiorstwach, zastępująca pierwszą dyrektywę).

Dyrektywy tylko częściowo spełniają coraz większe wymogi dotyczące informacji.

2.4 Zmiany, które wprowadza nowa dyrektywa, poszerzają, precyzują i rozbudowują obowiązujące wymogi i procedury oraz nadają Komisji uprawnienia do zastosowania innych szczegółowych ustaleń i rozszerzeń podczas wdrażania dyrektywy. Ma to zasadniczo na celu zapewnienie wyraźnej i jak najszybszej identyfikacji wszystkich przedsiębiorstw, oddziałów i zrzeszeń podmiotów gospodarczych oraz zapewnienie, by wszelkie zmiany były bezzwłocznie rejestrowane i dostępne. Najlepszym instrumentem do tego celu okazało się elektroniczne przechowywanie oraz publikowanie dokumentów i informacji, a państwa członkowskie muszą zagwarantować cyfryzację i dostępność danych za pośrednictwem przewidzianej jednolitej platformy europejskiej.

2.5 Najwięcej zmian Komisja Europejska zaproponowała do dyrektywy 2009/101/WE:

- okres na opublikowanie danych ustalono na maksymalnie 15 dni kalendarzowych;
- każda spółka powinna mieć niepowtarzalny identyfikator umożliwiający jej jednoznaczną identyfikację w Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- formalności nałożone przez państwa członkowskie powinny być zgodne z możliwością dostępu poprzez jednolitą europejską platformę elektroniczną;
- państwa członkowskie muszą zagwarantować wiarygodność dokumentów i informacji;
- koszty publikacji nie mogą przewyższać niezbędnych kosztów administracyjnych;
- do celów wykonania tych postanowień Komisja Europejska może ustanowić na podstawie aktów delegowanych metody techniczne w dziedzinie zarządzania, bezpieczeństwa i utworzenia niepowtarzalnego identyfikatora, zasady stosowania języków, metody i normy techniczne publikacji oraz możliwe kary za nieprzestrzeganie przepisów.

2.6 Jeżeli chodzi o dyrektywy z 1989 i 2005 r., zmiana dotyczy niepowtarzalnej identyfikacji oddziałów lub spółek kapitałowych, które były przedmiotem fuzji transgranicznej, oraz wymogu zgodności elektronicznej z innymi rodzajami działalności w zakresie rejestracji.

2.7 Dyrektywa skierowana do państw członkowskich ustanawia następnie datę 1 stycznia 2014 r. jako ostateczny termin jej wdrożenia, zaś sama dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu.

3. Kontekst prawny

3.1 Przejrzystość rejestrów handlowych jest nie tylko ważnym celem samym w sobie, lecz także warunkiem wspierania harmonizacji prawa spółek. Interoperacyjność rejestrów krajowych jest zasadniczo kwestią o charakterze informacyjno-gospodarczym, lecz wniosek musi zostać opublikowany w formie prawnej, dlatego też nie można pominąć wymogów prawnych. Oprócz konieczności ustalenia odpowiedniej formy prawnej należy szczegółowo przeanalizować prawny kontekst harmonizacji.

3.1.1 W związku z tym można przede wszystkim postawić sobie pytanie, jak pogodzić interesy krajów, które są tradycyjnie eksporterami kapitału i tych, które są jego importerami. Poniższa tabela przedstawia główne rodzaje podejścia. W tym kontekście uwzględnienie podstawowych interesów państwa samo w sobie ogranicza w dłuższej perspektywie możliwości powodzenia głębokiej harmonizacji, nawet jeśli w dyskusjach kwestia ta nie wydaje się ważna w porównaniu z zagadnieniami technicznymi, takimi jak interoperacyjność rejestrów handlowych.

	Państwo członkowskie eksportujące kapitał	Państwo członkowskie importujące kapitał
1. Legitymizacja przedsiębiorstw (osobowość prawna)	Zasada fikcyjności (podejście uniwersalne)	Zasada realności (podejście konkretne)
2. Identyfikowalność osoby prawnej	Miejsce rejestracji	Faktyczna siedziba administracyjna
3. Jurysdykcja	Zasada jednostkowości	Zasada terytorialności
4. Zasada prawa gospodarczego	Pewność prawa	Zapobieganie naruszeniu prawa
5. Zasada prawa UE (polityka rynku wewnętrznego)	Zakaz ograniczania podstawowych wolności	Zakaz dyskryminacyjnego traktowania

3.2 Bariery dla krajowej rejestracji przedsiębiorstw są o wiele rzadsze w niektórych krajach – tych, które kierują się zasadą fikcyjności – (w których uznawanie przedsiębiorstw na szczeblu krajowym jest z zasady automatyczne, jeśli spełniają one pewne kryteria formalne), niż w innych (gdzie ma znaczenie również ochrona społeczności lokalnych związanych z danym przedsiębiorstwem), ponieważ przedsiębiorstwa ubiegające się o rejestrację obciążone są większą odpowiedzialnością niż państwo, tzn. w dziedzinie rejestracji przedsiębiorstw prawo prywatne ma pierwszeństwo przed prawem publicznym.

3.3 W niektórych krajach zmiana statutu przedsiębiorstw w ogóle nie jest możliwa, zaś w innych w przypadku zmiany faktycznej siedziby administracyjnej należy zmienić identyfikację przedsiębiorstwa, aby mogło zostać uznane przez prawo spółek, a co za tym idzie należy dokonać rejestracji. Stwarza to wiele problemów na rynku wewnętrznym (zob. przykład sprawy *Überseering*), nawet takich jak podwójna identyfikacja czy możliwy kosztowny scenariusz podwójnego braku identyfikacji (np. w przypadku grupy niemiecko-irlandzkiej).

3.4 Niektóre kraje postrzegają świat całościowo i uwzględniają całość działalności przedsiębiorstw, niezależnie od tego, czy jest ona wykonywana na ich terytorium, czy za granicą (zasada jednostkowości). W innych krajach jurysdykcję określa się na podstawie terytorium, ważne jest miejsce działalności przedsiębiorstwa; występuje tu także zasadnicza różnica między terytorium danego kraju a zagranicą. Harmonizacja ma więc ogromne znaczenie. W pierwszym przypadku (zasada jednostkowości) interoperacyjność rejestrów handlowych objęta jest zasadniczo prawem prywatnym, natomiast prawo spółek odnosi się do interesów samych przedsiębiorstw. W tym drugim przypadku konieczne są środki publiczne. Można przyjąć, że w pierwszym przypadku dla krajów eksportujących kapitał np. projekt BRITE wydaje się lepszym rozwiązaniem niż harmonizacja pozytywna.

3.5 Kraje eksportujące kapitał zazwyczaj niechętnie odnoszą się do zmiany (podczas rejestracji) identyfikacji otrzymanej na mocy prawa spółek, gdyż dla nich pewność prawa jest ważniejsza niż pozostałe aspekty. Z kolei inne kraje uważają ochronę społeczności lokalnych związanych z danym przedsiębiorstwem za kwestię najważniejszą i nie wahają się w odpowiednich przypadkach zakwestionować statusu prawnego przedsiębiorstwa. Dlatego też art. 11 pierwszej dyrektywy

(art. 12 w nowej dyrektywie) szczegółowo przedstawiający powody rozwiązania przedsiębiorstwa, może być wdrażany na różne sposoby w różnych krajach, zależnie od koncepcji danego państwa co do tworzenia przedsiębiorstw (zob. np. sprawy *Ubbink* lub *Marleasing*).

3.6 Kraje, które z zasady nie rozróżniają działalności wewnętrznej od zewnętrznej ogólnie rzecz biorąc lepiej korzystają z możliwości oferowanych przez rynek wewnętrzny, a zarejestrowane w tych krajach przedsiębiorstwa mogą także łatwo dojść do wniosku, że środki przyjmowane przez kraj goszczący są dla nich szkodliwe, gdyż ograniczają ich wolności w UE. Z drugiej strony w praktyce krajów uznających zasadę realności, tzn. terytorialności, nacisk może być raczej położony na problem dyskryminacyjnego traktowania przedsiębiorstw zagranicznych. Oczywiście to przede wszystkim państwa eksportujące kapitał zyskują na ujednoczeniu rejestrów handlowych, zaś przepisy w tej dziedzinie mają większe znaczenie dla państw importujących kapitał.

4. Uwagi ogólne

4.1 EKES z zadowoleniem przyjmuje opublikowanie dyrektywy, którą uważa za ważny krok w rozwoju rynku wewnętrznego. Umożliwia ona bowiem realizację szerszej zakrojonych celów firm handlowych, pracowników, konsumentów i obywateli europejskich, o czym wspominał już Komitet, wypowiadając się na temat zielonej książki: „Zintegrowana sieć rejestrów przedsiębiorstw powinna odzwierciedlać cele zawarte w dwóch dokumentach strategicznych: strategii »Europa 2020« i w Small Business Act (SBA)”. Integracja rejestrów handlowych powinna pozwolić na poprawę przejrzystości i ułatwienie współpracy między przedsiębiorstwami, a także zmniejszyć bariery dla rozwoju działalności transgranicznej i ograniczyć obciążenia administracyjne, zwłaszcza dla MŚP. Są to aspekty kluczowe dla konsolidacji jednolitego rynku oraz wspierania zrównoważonego i trwałego postępu społeczno-gospodarczego, jak podkreślono w komunikacie Komisji Europejskiej „Najpierw myśl na małą skalę. Program »Small Business Act« dla Europy” (COM(2008) 394 wersja ostateczna) ⁽²⁾.

4.2 Komitet zauważa ponadto, że wniosek w swoim obecnym kształcie odpowiada na niektóre tylko podstawowe żądania, wyrażone w przewidywaniu ujednoczenia najważniejszych informacji i dokumentów oraz zastąpienia dobrowolnej współpracy obowiązkiem prawnym wiążącym na całym terytorium UE. Uważa też, że choć podejście przyjęte w przepisach dotyczących kosztów administracyjnych i ochrony danych jest możliwe do zaakceptowania, wiele kwestii wymaga precyzyjniejszego określenia.

4.3 Jednakże należy stwierdzić, że w kwestii wdrożenia wniosek nadal budzi wiele wątpliwości. Ogólnie rzecz biorąc metody wykonania pozostawia się do określenia w przyszłych przepisach. Jednakże korzystne byłoby przedstawienie tych uregulowań już teraz. Omawiany wniosek mógłby na przykład zawierać więcej informacji o pewnych przepisach i treściach, gdyż w zielonej księdze wspomniano o części z nich i oczekiwano odpowiedzi. Możliwe powinno być zatem wypowiedzenie się na temat zagadnień praktycznych. Z tego powodu

⁽²⁾ Dz.U. C 48 z 15.2.2011, s. 120, punkt 1.2.

EKES podtrzymuje odnośnie do tego aspektu stanowisko wyrażone przy okazji omawiania zielonej księgi i pragnie, by było ono uwzględnione w przyszłych przepisach.

4.4 EKES uważa też, że Unia Europejska nie wykorzystwała szansy na dokonanie większych postępów na drodze do głębszej harmonizacji prawa spółek, o czym mowa w punkcie 3. Komitet jest świadom faktu, że znaczne różnice prawne i instytucjonalne utrudniają postępy w zakresie tej szerokiej problematyki i że harmonizacja prawa spółek może potrwać nawet dziesięć lat. Jednakże rejestracja jest jednym z elementów tego procesu i zaniehbując ustalenie szczegółów zmarnowaliśmy okazję do wypracowania wspólnych rozwiązań i rozpoczęcia debaty na ten temat. Ponadto program BRITE dobrze ilustruje fakt, że zainteresowane podmioty mogą z powodzeniem ustalić szczegóły za pomocą samoregulacji.

4.5 Komitet uważa, że poważnym brakiem jest pominięcie w przepisach kwestii przenoszenia siedziby, która – jak wskazano w zielonej księdze – staje się coraz istotniejsza na coraz bardziej jednolitym rynku. EKES uznaje za straconą okazję fakt, iż prawodawca nie dążył do uznania za model przywołanej skądinąd zasady przejrzystości papierów wartościowych.

4.6 W ramach tego procesu we wniosku można było dokonać ujednoczenia trzech zmienianych dyrektyw i ustanowić w rzeczywistości niezależny sposób wymogi UE w tej dziedzinie⁽³⁾. Wraz ze zmianami i aktami delegowanymi przyjętymi w przyszłości, wdrażanie stanie się nieco mniej jasne, zważywszy przede wszystkim na fakt, że rozpatrywany wniosek nie określa dokładniej problematyki zarządzania rejestracją, ani współpracy między rejestrami handlowymi państw członkowskich.

4.7 Zdaniem Komitetu pojawią się nowe problemy w realizacji ustalonych celów, gdyż zgodnie z treścią wniosku – a nie, miejmy nadzieję, z pierwotnym celem – dla organów współpracujących w dziedzinie rejestracji działających dotąd na szczeblu europejskim – oficjalnych, dobrowolnych lub rynkowych – nie będzie miejsca w nowych ramach współpracy. EKES zgadza się również, że jednolity portal prawny Unii Europejskiej – europejski portal e-Sprawiedliwość – powinien stanowić główny punkt dostępu do informacji prawnych, lecz uważa za istotne zachowanie wystarczającego miejsca dla inicjatyw o innych – ewentualnie szerszych – celach. Komitet podkreśla też, że „szczególnie ważna jest współpraca w tej dziedzinie między instytucjami krajowymi i europejskimi, jak również między partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim”⁽⁴⁾. EKES ma nadzieję, że zostanie włączony również do dalszych prac prawodawczych i że pozostanie partnerem Komisji przy opracowywaniu przyszłych przepisów.

⁽³⁾ Pierwsza i jedenasta dyrektywa faktycznie dają się łatwo połączyć zważywszy na ten sam przedmiot (ujawnianie informacji przez przedsiębiorstwa), zaś dyrektywa dotycząca transgranicznego łączenia się przedsiębiorstw ogranicza się do jednego konkretnego aspektu – przejrzystości rejestrów handlowych w przypadku działalności transgranicznej.

⁽⁴⁾ Zob. Dz.U. C 48 z 15.2.2011, s. 120, punkt 6.7.

5. Uwagi szczegółowe

5.1 EKES popiera zmiany przedstawione we wniosku, jeżeli chodzi o dyrektywy 89/666/EWG i 2005/56/WE.

5.2 Jeżeli chodzi o zmianę dyrektywy 2009/101/WE, Komitet uważa za istotne, by dane były publikowane możliwie najszybciej, tzn. tak szybko, jak tylko pozwalają na to ograniczenia techniczne i prawne. Zdaniem EKES-u w krótkoterminowej perspektywie możliwe jest radykalne skrócenie proponowanego terminu. Zwraca jednak uwagę na fakt, że nawet taki termin może okazać się w niektórych przypadkach zbyt długi i że w związku z tym może zaistnieć potrzeba szybszego wprowadzenia zmian, tzn. za pomocą jednolitej platformy europejskiej poprzez „ujawnienie informacji”⁽⁵⁾ następujące niezwłocznie po zawiadomieniu organu lokalnego, co można by następnie zatwierdzać. Pozwalają na to obecne systemy informatyczne.

5.3 Jeżeli chodzi o koszty związane z tą usługą informacyjną, należy wyraźnie określić, czy wszystkie koszty powinny być pokrywane z kwoty uiszczanej przez powiadamiającego, czy podmiot zwracający się o informacje również powinien płacić. Obecne systemy w państwach członkowskich różnią się w tej kwestii. Według obowiązującej dotąd praktyki usługa jest płatna tylko w przypadku, gdy wymagane informacje mają pochodzić z rejestru przedsiębiorstw innego państwa. Komitet ma nadal nadzieję, że wnioski o udzielenie podstawowych informacji w ramach jednolitego systemu europejskiego będą bezpłatne⁽⁶⁾.

5.3.1 Zdaniem Komitetu za podstawowe informacje dla spółek handlowych będących partnerami biznesowymi, dla udziałowców, wierzycieli i pracowników uznać należy w szczególności informacje dotyczące siedziby, właścicieli i wyższej kadry kierowniczej przedsiębiorstwa, sytuacji gospodarczej i prawnej spółki, jej zdolności do przetrwania, a także dokładne dane księgowe i bilans.

5.3.2 W tym kontekście Komitet zwraca uwagę, że nie wyjaśniono kwestii kosztów budowy i eksploatacji systemu. Ubolewa też nad tym, że wniosek nie zawiera analizy oddziaływania, która pozwoliłaby te koszty oszacować. Podkreśla jednak, że Unia musi przewidzieć fundusze na ich pokrycie.

5.4 EKES z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dane będą dostępne drogą elektroniczną. Ma jednak nadzieję, że działanie systemu pozwoli na jak najbardziej bezpośredni dostęp do informacji. Uznaje przy tym, że należy zachować równowagę między wymogami informowania a szybkim i pewnym działaniem. Komitet jest przekonany, że możliwy jest zadowalający kompromis i że w jego wyniku, w ostatecznym rozrachunku, poprawi się proces informowania. Komitet oczekuje też, że

⁽⁵⁾ Chodziłoby tu o komunikaty lub informacje publikowane w europejskiej sieci elektronicznej i bezpośrednio dostępne dla zainteresowanych stron.

⁽⁶⁾ Zob. Dz.U. C 48 z 15.2.2011, s. 120, punkt 1.5.

jednolity system pozwoli ograniczyć do minimum przekazywanie informacji na nośniku papierowym, a co za tym idzie koszty związane z publikacją.

5.4.1 EKES zwraca uwagę na fakt, iż pojawić się mogą sprzeczności między europejskimi zobowiązaniami do przekazywania informacji a przepisami prawnymi pozostającymi w kompetencji krajowej (np. kwestia pewności prawnej). Sytuacja ta jest nie do utrzymania w dłuższej perspektywie czasowej.

5.5 Komitet uważa, że istnieją również proste rozwiązania techniczne problemów językowych, pod warunkiem przeprowadzenia szeroko zakrojonych prac przygotowawczych. Obecne oprogramowanie tłumaczeniowe umożliwia łatwą publikację standardowych tekstów w dowolnym języku, o ile teksty te są dostępne i zostały przyjęte po odpowiednich konsultacjach. Ten

rodzaj standaryzacji jest przede wszystkim możliwy dla informacji podstawowych i dokumentów księgowych.

5.6 Jeżeli chodzi o ochronę danych, zdaniem EKES-u w odniesieniu do rejestru przedsiębiorstw należałoby zastosować postanowienia dyrektywy 95/46/WE dotyczące ochrony danych osobowych.

5.7 EKES przyjmuje termin 1 stycznia 2014 r. na wdrożenie przez państwa członkowskie niezbędnych aktów prawnych. Uważa jednak za konieczne wyznaczenie przez UE wewnętrznego terminu wejścia w życie środków określonych w aktach delegowanych. Dzięki temu zapewnione zostanie odpowiednie funkcjonowanie struktury pozwalającej na szybki i jednolity dostęp do informacji na temat przedsiębiorstw na całym terytorium UE.

Bruksela, 15 czerwca 2011 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON
